

ספרא דצניעותא

כיון שהזכיר את ספרא דצניעותא בא לבאר

מָאן צְנִיעוּתָא דְסַפְרָא מהו ספר זה הלומדים אותו רק בצניעות כמ"ש

ו**את צנועים חכמה ומה מבואר בו**. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲמִשָּׁה**

פְּרָקִין אֵינּוּן ומבאר רבי שמעון שהם חמשה פרקים כנגד חמשה חומשי תורה

[יט] **דְּכֻלִּילָן בְּהִיכַל רַב** הכלולים בהיכל גדול כלומר בעולם האצילות,

כי ה' פרקים אלו הם בסוד תיקון חמשה פרצופי האצילות אריך או"א וזו"ן, **וּמְלִיִּין**

כָּל אַרְעָא וסודות המבוארים בו ממלאים את כל הארץ כי הם כוללים את

כל חכמת הקבלה וכל מאמר טובל כמה פירושים עד שמתבאר בהם כל חכמת

הקבלה. **אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה לרבי שמעון, אֵי כְּלִילָן הֵינִי** אם אלו

הפרקים כלולים מכל סודות התורה, **מִכְּלָהוּ עֲדִיפִי** א"כ עדיפים הם מכל

שאר ספרי הקבלה. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֵכִי הוּא, לְמָאן**

דְּעָאֵל וְנִפְק כך הוא רק למי שנכנס ויצא בשלום כלומר מי שהוא בקי ורגיל

אור הרשב"י

גדול ללמוד בכל יום פרק אחד מספרא דצניעותא כי ידוע שלשון הזהר הוא מסוגל לנשמה וכל שכן חמשה פרקים אלו הכוללים כל חכמת הקבלה שכל תיבה בהם לא יערכנה זהב וכלי פז. ע"פ הקדמת המפרש לספד"צ.

[יט] כיון שרשב"י היה ניצוץ של משה רבינו ע"ה לכן עשה חמשה פרקים כנגד חמשה חומשי תורה וכמו שבתורה יש בה נגלה ונסתר כך בקבלה יש בו הזהר שהוא הנגלה שבנסתר וחמשה פרקים אלו שהם הנסתר שבנסתרותכתבו תלמידי האריז"ל שהוא תיקון

הלימוד היומיומי

בסודות התורה ואין חשש שיטעה, וְלִמָּאן דְּלֵא עָאֵל וְנָפֵק לֵא

הַכִּי [כ] אבל מי שלא נכנס ויצא בשלום כלומר שעדים אינו רגיל בסודות התורה

אינו כן כי יכול לטעות בשלומד בספר זה שהוא כולל הסודות בהעלם וגם שאפילו

יקרא ויבין אינו יודע ומשיג ערכו של הספר הזה.

אור הרשב"י

להסתכל אם מתעסק המאמר ההוא בפרטות
פרצוף עתיק יומין שבכל עולם מהם, או אם
באריך אנפין או באבא או באימא או
בישראל סבא או בתבונה או בז"א או ברחל
נוקבא דז"א או ביעקב או בלאה. עוד צריך
להבחין בפרטי פרטים אם מדבר בבחינת
העשר ספירות דעיגולים או בבחינת עשר
ספירות דיושר בצורת אדם ואם באור המקיף
או אם באור הפנימי, ואם בעצמות אורות
העשר ספירות, או אם בכלים שלהם, וגדולה
מכולם צריך להבחין כי אופני הי"ם ומצבן
ומעמדם ומלואם והסרונם עצמו מספר, אם
בעת שנאלצו ונתקנו ואם קודם תיקונם שהם
ענין השבעה מלכים אשר מלכו בארץ אדום
הנזכרים בשתי האדרות ואם בעת קמרוג
הלבנה, ואם כאשר נברא אדם הראשון ואם
אחר שחטא כי אז נשתנו כל העולמות
ממציאותם, ואם בדור המדבר ואם בבנין
בית ראשון ואם בחרבנו ואם בבנין בית שני
ואם בחרבנו.

וגדולה מכולם אם בימי החול ואם בשבתות
ואם בימים טובים, ואם ביום ואם בלילה. ולא
עוד אלא שבכל עת ובכל שעה משתנים
העולמות ואין שעה זה דומה לזו, ומי

[כ] הא לך דברים המוצדקים דכתב רבינו
מהרח"ו בשם רבינו הגדול האר"י זלה"ה
בשער ההקדמות דף ה' ע"ב בד"ה דע על כל
מאמרי הזהר וכ"ש בספר זה וז"ל: אחרי אשר
הקדמנו לך הקדמות השאלה צריכים אנחנו
לעורר אל המעיין הבא להתעסק בספר
הזהר, כי הנה ימצא בו מאמרים רבים שונים
וחלוקים וסותרים זא"ו, ואם לא יהיו לו
הקדמות אלו נוחם יסתר מעיניו ואזלת יד
שכלו להבינם ויבנה עליהם במות מלואות
בלות בעקודים נקודים ומלואים מלאי ע"ג
מלאי, כאשר הוא מצוי ונמצא דבר זה אצל
המתחכמים בספר הזהר בעיון שכלם
האנושי וסיבת טעותם הוא מפני כי לא ידעו
באיזה בינה מתעסק המאמר ההוא ולא יבחין
אם הוא בא"ק עצמו או אם הוא באורות
היוצאים ממנו, אם בבחינת אורות האזן ואם
בבחינת אורות החושם ואם באורות הפה
הנקראים עולם העקודים, ואם באורות העין
הנקראים עולם הנקודים, שהוא בחינת עולם
האצילות טרם שנתקן, ואם באורות המצח
שהוא עולם האצילות אחר התיקון, ואם
בעולם אבי"ע.

וכל זה הוא בדרך כללות, ועד"ז ג"כ יש

מִתְלָא, לְבַר נָשׁ דְּהָוָה דִּיּוֹרִיָּה בִּינֵי טוֹרִין, וְלֹא יָדַע
בְּדִיּוֹרֵי מָתָא ומפר על פי משל לאדם שהיה גר בין ההרים
 ולא הכיר במנהגי יושבי העיר. **זָרַע חֲטִין וְאָכִיל חֲטִי בְּגוֹפֵייהוּ**
 והיה זורע חיטין ואוכלן כך בלא טחינה ואפיה. **יּוֹמָא חַד עָאֵל לְמָתָא**
 יום אחד הגיע לעיר, **אֶקְרִיבוּ לֵיהּ נַהֲמָא טָבָא** הגישו לו לחם טוב
 לאכול. **אָמַר תְּהוּא בַר נָשׁ, דְּנָא לְמָה** שאל אותו האיש למארחיו
 זה הלחם למה הוא מיועד. **אָמְרוּ נַהֲמָא הוּא לְמִיכַל** אמרו לו זהו
 לחם לאכול. **אָכַל וְטַעַם לְחָדָא לְחַפְיָהּ** אכל וטעם והיה טעים
 לחיכו. **אָמַר וּמָמָה אֲתַעְבִּיד דָּא** שאל את מארחיו ממה עשוי הלחם
 הזה. **אָמְרוּ מִחֲטִין** השיבו לו מחיטין. **לְבָתַר אֶקְרִיבוּ לֵיהּ**
גְּרִיצִין דְּלִישִׁין בְּמִשְׁחָא לאחר מכן הגישו לו עוגות שנילושו בשמן.
טַעַם מְנִיָּהּ, אָמַר וְאֵלִין מָמָה אֲתַעְבִּידוּ טעם מהם ושוב
 שאל וממה אלה עשויות. **אָמְרוּ מִחֲטִין** השיבו לו מחיטין. **לְבָתַר**

אור הרשב"י

שכל האנושי יכול לעמוד בדקדוק על כל
 הפרטים האלה, ועל זה אמר דוד הע"ה גל
 עיני ואביטה נפלאות מתורתך, וכן שלמה
 הע"ה אמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה
 ממני, כמבואר אצלינו בהקדמת הספר הזה,
 ולך נא ראה בספר התיקונים בתיקון כ"ב
 וממנו יתבאר לך איך משתנה מצב ומעמד
 העולמות אשר הם הלבושין שבהם מתלבש
 האין סוף לכמה שנויים בכל עת ובכל רגע

שיסתכל בענין מהלך הכוכבים והמזלות
 ושינוי מעמדם ומצבן בכל עת ורגע, זה אינו
 דומה לזה כפי פניעת הכוכבים זב"ז בשינוי
 גמור אשר זהו סיבת הנולדים שאין זה דומה
 לזה כפי הרגע שבו נולד, ומוזה יוכל להסתכל
 לעולמות העליונים שאין להם קיץ ומספר, וגם
 לשנוייהם כי הלא הם משתנים בכל עת ובכל
 רגע כי התחתונים הם צל העליונים, ואם עיני
 שכל לך תדע ותשכיל ממוצא דברינו, כי אין

הלימוד היומי

אָקָרִיבוּ לִיהּ טְרִיקֵי מַלְכִין, דְּלִישֵׁין בְּדוּבִשָּׂא
 וּמִשְׁחָא. לאחר מכן הגישו לו עוגות שנילושו בדבש ושמן המגישים על שלחן
 המלך אָמַר וְאַלִין מִמָּה אֶתְעֵבִירוּ שאל ואלה ממנה עשויות.
 אָמְרוּ מִחֻטִּין השיבו לו מחיטין. אָמַר וְדַאי אָנָּה מְאִרֵי דְכָל
 אֱלִין, דְּאָנָּה אָכִיל עֲקָרָא דְכָל אֱלִין דְּאִיהוּ חֻטָּה אמר,
 א"כ ודאי שאני האדון של כל אלה כי אני אוכל העיקר של כל אלו שהן החיטין.
 בְּגִין (דף קע"ו ע"ב) הווא דַּעְתָּא נמצא שבשביל חסרון הדעת שהיה בו מִעֲדוּנֵי
 עֲלָמָא לָא ידַע וְאֶתְאֲבִירוּ מִנִּיהּ אע"פ שהיה אוכל החיטין אבל
 לא ידע מהמעדנים הנעשים בעולם מחיטין אלו והפסיד מכך. כִּדְ, מָאן
 דְּנָקִיט פְּלָלָא כך מי שהוא תופס בידו ספר זה שהוא כללי החכמה, וְלָא
 ידַע בְּכֻלָּהוּ עֲדוּנֵין דְּמַהֲנִיין ואינו יודע מכל התענוגים של חכמה
 זו שעושים הנאה ללומדיה, דְּנִפְקִין מִתְּהוּא כְּלָלָא [כא] והם יוצאים
 מאלו הכללים המבוארים בספר זה.

אור הרשב"י

לדעת כולם. אולם מה שראוי לו שישתדל
 עליו, הוא ידיעת כללים. כי כל כלל בטבעו
 כולל פרטים הרבה, וכשישיג כלל אחד –
 נמצא משיג מאליו מספר רב מן הפרטים,
 ואף על פי שלא הבחין בהם עדיין ולא הכיר
 היותם פרטי הכלל הוא, כי הנה כשיבוא כל
 אחד מהם לידו, לא יניח מלהכיר אותו, כיון
 שכבר ידוע אצלו הענין הכללי, אשר אי
 אפשר להם היות בלתו. וכן אמרו חכמינו,

וכפי השנויים ההם נשתנו בחינת דברי
 המאמרים אשר בספר הזוהר וכולם דברי
 אלקים חיים בלי שום מחלוקת כלל, ולא
 פליגי וכולם נכוחים למבין אין בהם נפתל
 ועקש חלילה וחס עכ"ל.

[כא] בערכם של כללי החכמה כתב הרמח"ל
 בהקדמתו לספר דרך ה' וז"ל: ואמנם צריך
 שתתבונן, שהנה מספר הפרטים עצום מאד
 מהכיל אותם שכל האדם, ואי אפשר לו

הלימוד היומי